

ΧΡΕΟΣ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΚΑΧΤΙΤΣΗ

Η Ύδρια έχει την αποψη της για τον κοσμο και τη γλωσσα και την έχει με πορκεια δειξει, γιατι είναι ευκολο τελικα να πει τι δεν της παει και τι της παει, όσο ευκολη κι απλη της είναι η ίδια η ζωη — μια μορφη του κοσμου. Υπηρετώντας με τις τυπογραφικες ωδινες τη ζωντανια των οστρακων και μοχθώντας να μην είναι αλλο απ αυτο που θέλει να είναι, σαν περιοδικο με χαρτια και μελανια και λεφτα κλπ., ζει τη ζωη που της ταζουμε και της διαζουν. Εδώ της ταζουμε τον Καχτιτση.

Ο Νικος Καχτιτσης βρεθηκε στα οστρακα με τα βιβλια του και μερικους φιλους του: δε μας ετυχε να τον γνωρισουμε. Θελουμε ομως να τον μαθουμε και να τον μαθουν οι αλλοι, παλευοντας ετσι τον ιδιο αγωνα που τραβαιει ο ανθρωπος για να μιλησει στους ανθρωπους με το δικο του προσωπικο τροπο κι οχι με τα καθιερωμενα σχηματα της συμπεριφορας, που θα τον δεσμευαν. Θελουμε να μιλησουν οι αλλοι και γι αυτον τον ελευθερο ανθρωπο που πιστευε στην τεχνη με το παθος λαϊκου ανθρωπου και την εξασκουσε με τη μανια αριστοκρατη. Ίσως πιο πολυ απ ολα μας μιλαει η μοιρα του, η ισχυρη του προσωπικοτητα, μεσα απ τα σκορπια χαρτια της παρουσιας του.

Μαυτη τη διαθεση είναι γινωμενο αυτο το αφιερωμα. Για την προσφορα των χειρογραφων, που πολλα διαδαστηκαν την Κυριακη 28 Γεναρη στο διαλογο που εγινε για το συγγραφεα στα οστρακα, πρεπει να ευχαριστησω τους οικειους και τους φιλους του, πατρινους κι απ αλλου (που θα εχουν την ευκαιρια να γνωριστουν ολοι και να συζητησουν και να αποφασισουν για το μελλον του συγγραφεα Καχτιτση στο τριημερο 26—28 Μαη στα οστρακα — προσωρινη διευθυση: αγ. Ανδρεου 52, Πατρα).

Εξωριστα με βοηθησαν η Αμαλια και ο Οθων Καχτιτσης, αδερφια του συγγραφεα, η Μαρια (Στοφορου) Μανωλακου (που μου γνωρισε το Καχτιτση των εφηδικων χρονων και τα περιοδικα που θγαζαν τοτε), ο Ασημακης Φωτηλας, ο Θανασης Φωτιαδης κι ο Γιωργης Παυλοπουλος. Αλλα πολλοι αλλοι πατρινοι ειπαν κι εχουν ακομη πολλα να πουν για τον Καχτιτση. Ας ελπισουμε πως η μνημη τους θα αξιολογηθει.

Προτιμησα να αφιερωμα με τρια ποιηματα απ το «Τρωτο σημειο» σε μεταφραση του Γ. Δανιηλ. Μετα ερχονται φωτογραφιες του συγγραφεα σε διαφορες τιγμες της ζωης του και με διαφορους φιλους του (που θα αναγνωρισουν, ελπίζω, κολα τον εαυτο τους) στην τελευταια, ο γιος του σε παιδικη φωτογραφια. Πριν τα κειμενα του μπηκε ενα σημειωμα του αδερφου του που, φανταζομαι, βοηθη να δει κανεις τον οικογενειακο χωρο του συγγραφεα. Τα κειμενα αρχιζουν τα πιο παλια μαθητικα που βρηκα. Σε παρενθεση σημειωνω την προελευση: Αφησα το ψευδωνυμο οπου το βρηκα στα κειμενα. Δεν ειμαι θεβαιος για τον «γιας Φιλδης» βλεποντας το ποιημα αλλη μια φορα, λεω πως δεν είναι μαλλον Καχτιτση. Απο το πληθος των επιστολων του συγγραφεα δημοσιευω μονο μεα παραδειγματα (και θελω να σημειωσω εδω πως μου φαινεται απαραιτητο να συγκεντρωθουν ολες καπου, εστω και σε φωτοαντιγραφα: ας πουμε, στα χειριων οικειων του η στη Δημοτικη Βιβλιοθηκη της Πατρας η στην Εθνικη Βιβλιοθηκη, και να μη θρискονται σκορπιες σαν πολυτιμα Ι.Χ. κειμηλια εδω κι εκει: νομιζω πως δεν ανηκουν μονο στους παραληπτες τους τετοιες επιστολες, και χειρογραφα γενικα). Η παρουσιαση του Καχτιτση απο τον Ταχη Σινοπουλο θεωρησα πως κλεινει φυσιολογικα αυτο το αφιερωμα. Η δικη μου μεταφραση του «Τρωτου σημειου» εγινε μονο για να ερθω κι εγω σε επαφη ενεργα με το λογο του Καχτιτση — που θεβαια εγινε πεζογραφος, τελικα. Δε φιλοδοξω λοιπον τιποτ αλλο με αυτην.

Σωκρ. Λ. Σκαρτσής